

Θεσσαλιώτιδος Τιμόθεος: Να ενωθούμε με τον Θεό και τον άνθρωπο

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Θεσσαλιώτιδος και Φαναριοφερσάλων

Το απόγευμα της Πέμπτης 26 Μαρτίου 2026, στον Ιερό Ναό Αγίου Βησσαρίωνος στο Μεγάλο Ευύδριο Φαρσάλων, τελέσθηκε με κατάνυξη η ακολουθία των Προηγιασμένων Τιμίων Δώρων, χοροστατούντος του Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Θεσσαλιώτιδος κ. Τιμοθέου.

Ο Σεπτός Ποιμενάρχης, απευθυνόμενος προς το εκκλησίασμα, ανέπτυξε λόγο βαθύτατα πνευματικό, εστιάζοντας στο νόημα και τον σκοπό της Αγίας και Μεγάλης Τεσσαρακοστής, καθώς ήδη βαίνουμε προς το τέλος της. Όπως χαρακτηριστικά τόνισε, η Εκκλησία μάς προσφέρει όλες εκείνες τις ευλογημένες

δυνατότητες και τα πνευματικά μέσα, ώστε να κατανοήσουμε το μέγεθος της θείας θυσίας και να οδηγηθούμε σε πραγματική ένωση με τον Θεό.

Αναφερόμενος στο μυστήριο της Θείας Οικονομίας, υπογράμμισε ότι με την Ενανθρώπηση του Υιού και Λόγου του Θεού, «ενώθηκε το κτιστό με το άκτιστο», δίνοντας στον άνθρωπο τη δυνατότητα να γίνει «Θεός κατά χάρη» και να ζει τη ζωή του Χριστού. Σκοπός, λοιπόν, της περιόδου αυτής είναι η προετοιμασία του ανθρώπου, μέσα από την προσευχή, τη νηστεία, τη μετάνοια, την εξομολόγηση και τη Θεία Κοινωνία, ώστε να καθαρθεί η καρδιά από τον εγωισμό, τους κακούς λογισμούς και κάθε τι που λειτουργεί ως βάρος και δεσμεύει την ελευθερία του.

Ιδιαίτερη αναφορά έκανε στην ακολουθία των Προηγιασμένων Δώρων, την οποία χαρακτήρισε ως συνέχεια και προέκταση της ημέρας του Μεγάλου Κανόνος. Μιλώντας για το σπουδαίο αυτό έργο του Αγίου Ανδρέου, Επισκόπου Κρήτης, επεσήμανε ότι πρόκειται για ένα λυρικό και βαθύτατα θεολογικό κείμενο, το οποίο, μέσα από τα τροπάρια του, παρουσιάζει τόσο τα κατορθώματα των δικαίων όσο και τις πτώσεις των αμαρτωλών, προκειμένου να καταδείξει δρόμους μετανοίας και εν Χριστώ ζωής. Παράλληλα, τόνισε τον αφυπνιστικό και εσχατολογικό χαρακτήρα του Μεγάλου Κανόνος, ο οποίος, ιδίως προς το τέλος της Τεσσαρακοστής, καλεί τους πιστούς σε εντονότερη πνευματική προσπάθεια.

Στη συνέχεια, αναφέρθηκε στο παλαιοδιαθηκικό ανάγνωσμα από το βιβλίο της Γενέσεως, επισημαίνοντας τον συγκλονιστικό διάλογο του Θεού με τον Αβραάμ, λίγο πριν την καταστροφή των Σοδόμων και Γομόρρων. Μέσα από την επίμονη μεσιτεία του δικαίου Αβραάμ, ανέδειξε την αγάπη προς τον συνάνθρωπο, αλλά και τον παιδαγωγικό χαρακτήρα του Θεού, ο οποίος, όπως σημείωσε, πολλές φορές επιτρέπει την απομάκρυνση, ώστε ο άνθρωπος να συνειδητοποιήσει ότι δεν μπορεί να ζήσει χωρίς Εκείνον.

Ο Σεβασμιώτατος στάθηκε ιδιαίτερως στην παγίδα του εγωκεντρισμού που χαρακτηρίζει τη σύγχρονη ζωή, τονίζοντας ότι ο άνθρωπος συχνά ενεργεί με κριτήριο το «εγώ», το προσωπικό όφελος και την αυτοπροβολή, παραθερώντας το θέλημα του Θεού και τις ανάγκες των άλλων. Αντιθέτως, η Εκκλησία διδάσκει την ταπείνωση και την προτεραιότητα του Θεού και του πλησίον, μέσα από την οποία το «εγώ» δεν καταργείται, αλλά ανυψώνεται και ελευθερώνεται από τα πάθη, ζώντας τη ζωή του Χριστού και των άλλων ανθρώπων, συμπάσχοντας και συγχαίροντας μαζί τους.

Κλείνοντας, παρομοίασε την πνευματική ζωή με τον αγώνα του αθλητή, ο οποίος

κοπιάζει και ασκείται για να λάβει το βραβείο, υπογραμμίζοντας ότι και ο χριστιανός καλείται να αγωνίζεται, ώστε να καθαρθεί «από παντός μολυσμού σαρκός και πνεύματος» και να επιτελεί αγιοσύνη εν φόβω Θεού.

Τέλος, ευχήθηκε σε όλους καλό υπόλοιπο της Αγίας και Μεγάλης Τεσσαρακοστής και καλή Ανάσταση, όχι ως μια τυπική ευχή, αλλά ως βίωμα ουσιαστικής κοινωνίας με τον Αναστημένο Χριστό, ώστε η παρουσία Του να καταστεί ζωντανή πραγματικότητα στη ζωή όλων.

